

ка. Слѣдъ малко единъ гласъ смути слуховѣтъ ни! Пѣеше се пѣсенъта: „кой ке ти носи, море, тѣжката пушка?“ . . . . Това бѣше Андонъ. Всички острѣмих-ме погледитѣ си и наострихме уши. »Работата ще да е въ редъ,« казахъ на дружината. Андонъ отдалечъ изрева: „Само днесъ и утрѣ и ке ни колимъ мръснитѣ турци!“ Радостъта бликна. Лицата на другаритѣ засѣяха. Обѣдтъ бѣше почти готовъ. Насѣдохме подъ едно дърво на зелената морава и почнахме наздравицитѣ за тогозъ-оногозъ. Слѣдъ това обѣдването се захвана. Страшно веселие. Бай Стою прѣвъ ни попѣ. Той имаше много добъръ гласъ. Слѣдъ него други, трети и т. н. Слѣдъ пѣснитѣ слѣдваха историтѣ на миналото. Всѣки расправѣше що е патилъ прѣди да дойде тамъ. По едно врѣме, Стою разтреперанъ почти стана на крака и каза: »До колкото слушахъ нито единъ отъ другаритѣ не каза, че веднажъ поне прѣзъ живота си се е възмущавалъ отъ грѣкъ, този непримиримъ за България врагъ отъ който отечеството ни е страдало и ще страда.« Той скочи още веднажъ, скръцна съ зжбитѣ си, па продължи: »какво Богохулство, прѣдставѣте си, да казватъ, че не трѣбвало да се молимъ на български езикъ въ църквитѣ, защото Богъ не знаелъ тоя езикъ.« Въ това врѣме другаритѣ страшно се наостриха и безцензурно почнаха да псуватъ всичко грѣцко, като скръцаха съ зжби. Послѣ пакъ продължи: »Тия гърци много пакости сж правили на българитѣ. На всѣка крачка сж ги шпионирали прѣдъ турцитѣ. За това ще дойде часъ, люто да имъ се отмъсти. Нека най-напрѣдъ си разчистимъ смѣткитѣ съ турцитѣ, па разправи щемъ се тогава и съ тия ниски твари, тия, които сж станали причина да зарежѣ жена и дѣца. Ахъ, миличкитѣ! дълго ще чакатъ тѣ тапка си да се завърне, да ги нахрани и облече. Не знаятъ тѣ, че за татка имъ се прѣдстави едилъ много по светъ ко-миръ отъ тѣхъ — отечеството, за което той бунтовникъ ще трѣбза да умрѣ. Ахъ, кждѣ сте сега, милич-